

ZOE SUGG

Girl Online

Interneto Mergaitė

Iš anglų kalbos vertė Rita Pilkauskaitė

baltos lankos

Šią knygą skiriu visiems, kieno dėka ji atsirado.
Tiems, kurie nesvarbu kada – ar 2009-aisiais, ar
vakar – ėmė prenumeruoti mano kanalą, žiūrėti
vaizdo įrašus ir skaityti tinklaraštį. Jūsų palaikymas
man yra absoliučiai viskas. Negaliu apsaityti, kaip
labai myliu kiekvieną iš jūsų – jei ne jūs, šios
knygos savo rankose nelaikytumėt.

Prieš metus...

Lapkričio 22 d.

Sveikas, pasauli!

Aš nusprendžiau pradėti rašyti tinklaraštį.

Šitą tinklaraštį.

Turbūt paklausit kodėl?

Žinot, kaip, pakračius kolos skardinę ir ją atkimšus, purslai ištykšta į visas puses? Va taip dabar jaučiuosi. Manų putoja tiek visko, ką noriu pasakyti, bet garsiai prabilti neužtenka pasitikėjimo.

Kartą tėtis pasiūlė pradėti rašyti dienoraštį. Sakė, jog tai puikus būdas išreikšti savo slapčiausias mintis. Dar sakė, kad senatvėj bus smagu prisiminti ir „iš tikrųjų įvertinti paauglystės metus“. Hmm, akivaizdžiai jis taip seniai buvo paauglys, jog pamiršo, kas tai iš tikro yra.

Vis dėlto aš pabandžiau rašyti dienoraštį. Tris kartus kažką brūkštelėjau, bet numojau ranka. Nieko įdomaus nesugalvoju:

Šiandien lijo. Nauji mano batai prakiuro. Dženė svarstė, ar nepraleidus matkės, bet nuėjo. Džonui Bariui per fiziką iš nosies bėgo kraujas, mat per giliai įsikišo pieštuką. Prajuokino. Jam tai nepatiko. Pasijutau nesmagiai. Labos.

Nelabai panašu į Bridžitą Džouns, ką? Nuobodžiau, ir tiek.

Tikrai nesuprantu, koks tikslas rašyti dienoraštį sau?

Noriu, kad kas nors kur nors galėtų perskaityt mano mintis.

Štai kodėl nusprendžiau išbandyt šitą tinklaraštį. Tam, kad kažkur kažkam galėčiau pasakyt būtent tai, ką noriu, kada noriu ir kaip noriu. Ir nereikėtų baimintis, kad nusišnekėsiu, apsijuoksiu ar susipyksiu su draugais.

Štai kodėl šis tinklaraštis anoniminis.

Taip galėsiu būti absoliučiai savimi.

Mano geriausias draugas Vikis (beje, tai netikras jo vardas – jei išduosiu tikrąjį, tai nebebus anonimiška) pasakytų, jog tai, kad norėdama būti savim turiu likti anonime, yra „didinga tragedija“. Bet ką jis išmano? Jis ne paauglė, kurią kankina nerimas. (Tiesą pasakius, jis – paauglys, turintis problemų su tėvais, bet tai visai kita istorija.)

Kartais spėliuju, ar nerimas mane kankina dėl to, kad esu paauglė. Pripažinkim – nerimastauti galima dėl daug ko.

Dešimt svarbiausių priešasčių, neduodančių ramybės paauglėms:

1. Visą laiką privalai gražiai atrodyt.
2. O kaip tik tada tavo hormonai nusprendžia išprotėt.
3. Todėl kaip niekad pasidarai siaubingai spuoguota (ir nr. 1 tampa absoliučiai neįmanomas!).

4. Be to, pirmą kartą gali kada panorėjusi pirkti šokolado (tai dar labiau pablogina nr. 3!).
5. Staiga visiems ima rūpėti, kaip tu apsirengusi.
6. Ir tie drabužiai turi būti nepriekaištingi.
7. Dar privalai mokėti pozuoti kaip supermodelis.
8. Tam, kad pasipuošusi padarytum dienos asmenukę.
9. Kurią turi įkelti į socialinius tinklus, kad pamatytų visi tavo draugai.
10. Be to, privalai būti pašėlusiai patraukli priešingai lyčiai (bandydama įveikti visus minėtus punktus!).

Būkit geri, įsivaizduokit, kaip liūdnei ir nuoširdžiai šioje vietoje atsidūstu.

Aš netikiu, kad esu vienintelė paauglė, kuri taip jaučiasi?

Kartais pasvajoju, kad paslapčia taip jaučiasi visos paauglės.

Ir gal vieną dieną, kai suprasim, kad visos jaučiamės taip pat, galėsime liautis apsimitinėti tuo, kuo nesam.

Tai būtų nuostabu.

○ iki tol ketinu čia būti tokia, kokia esu iš tikrųjų, o tikrovėje būti „netikra“.

Sakysiu viską, ką noriu, ir būtų labai šaunu, jeigu jūs (nesvarbu kas) prisijungtumėt.

Tai bus mūsų nuosavas interneto kampelis, kur galėsime kalbėtis, kaip iš tiesų jautiesi būdama paauglė, ir nereiks niekuo apsimitinėti.

Man dar labai patinka fotografuoti (argi ne nuostabu, kad nuotraukose visam laikui galima įamžinti ypatingas akimirkas? Gražius saulėlydžius, gimtadienių šventes, sūrios karamelės keksiukus su storu kremu sluoksniu...). Taigi

čia įkelsiu daugybę savo nuotraukų. Bet, aišku, liksiu anonimiškas, todėl asmeninių nebūs.

Šįkart, manau, tiek. Ačiū, kad skaitot (jeigu iš tikrųjų kas nors skaitė!). Parašykite, ką manot, savo komentaruose.

Interneto Mergaitė atsijungia xxx

Pirmas skyrius

Šiandiena...

Pene, ar žinai, kad
Viljamo Šekspyro vardo anagrama
yra „Šlija seksvampyras“?

Perskaitau Elioto žinutę ir atsidūstu. Per tą laiką, kol žiūriu generalinę „Romeo ir Džuljetos“ repeticiją (trys mano gyvenimo valandos jau niekad negrįš), Eliotas prisiuntė daugybę žinučių apie Šekspyra. Jis taip stengiasi išblaškyt mano nuobodulį, bet rimtai, ar kam nors iš tikrųjų rūpi, kad Šekspyras buvo pakrikštytas 1564 metais? Arba kad turėjo septynis brolius ir seseris?

– Pene, ar gali nufotkint per langą pasilenkusią Džuljetą?

Pagriebiu fotoaparata ir linkteliu ponui Bikonsfildui:

– Taip, pone.

Ponas Bikonsfildas vienuoliktokus moko dramos. Jis su vaikais mėgsta bendrauti kaip su sau lygiais, žodžiu, žėlė pritepti plaukai ir „vadinkit mane Džefu“. Tai dėl jo mūsų „Romeo ir Džuljeta“ veiksmas vyksta Bruklino skurdžių kvartale ir Džuljeta pasilenkusi per namuko ant ratų langą, o ne per balkoną. Mano geriausia mokyklos draugė Megan dievina poną Bikonsfildą, mat jis visada duoda jai pagrindinius vaidmenis. Asmeniškai mane jis truputį šiurpina. Mokytojams nėra ko susidėti su paaugliais. Jiems reikia rašyti pažymius, stresuoti dėl mokyklos patikrinimų ir kitko, ką sumąsto mokytojų kambary.

Šoniniais laipteliais užlipu į sceną ir pasilenkiu po Megan. Ji užsimaukšlinusi sportinę kepuraitę su užrašu GROBIS, o ant kaklo tabaluoja stora netikro aukso grandinėle su didžiuoliu netikro aukso doleriu. Šitaip „pasipuošusi“ niekur kojos nekeltų, štai kaip ji dievina poną Bikonsfildą. Jau noriu nuspausti mygtuką, bet Megan šnypšteli:

– Tik nefotkink spuogo.

– Ką? – klausiu pašnibždomis.

– Man ant nosies spuogas. Pasistenk, kad nuotraukoj nesimatytų.

– A, gerai, – pasisuku į šoną ir priartinu vaizdą. Apšvietimas iš tos pusės nekoks, tačiau bent nesimato spuogo. Nufotografuoju ir apsisuku eiti. Žvilgteliu į mokyklos salę. Visos kėdės tuščios, sėdi tik ponas Bikonsfildas ir du režisieriaus padėjėjai. Nejučia lengviau atsidūstu. Jei sakyčiau, kad nelabai mėgstu minios, tai būtų beveik tas pats, kaip sakyti, kad Džastinui

Biberiui nelabai patinka paparacai. Tiesą sakant, nežinau, kaip žmonės gali vaidinti scenoje. Aš tik kelioms sekundėms užlipu nufotografuoti ir pasijuntu nesmagiai.

– Ačiū, Pene, – padėkoja ponas Bikonsfildas, man greitai leidžiantis laipteliais. Tai dar viena jo keistybė – į mus kreiptis pravardėmis. Aš rimtai! Mano artimieji gali, bet tik ne mokytojai!

Vos tik atsiduriu savo saugioj vietelėj šalia scenos, vėl supypsi telefonas.

O Dieve, Šekspyro laikais Džuljetą
vaidindavo vyras! Pasakyk Oliui –
norėčiau pamatyt jo miną! 😊

Pakeliu akis į Olį, jis šiuo metu žvelgia į Megan.

– „Tyliau! Kas per šviesa lange plevena?“* – deklamuoja pačia blogiausia niujorkietiška tarsena.

Nesusilaikiusi atsidūstu. Nors Olis vilki dar blogesnę kostiumą negu Megan ir atrodo kaip Džeremio Kailo šou svečio ir Snup Dogo hibridas, vis tiek jam kažkaip pavyksta gražiai atrodyt.

Eliotas nekenčia Olio. Jis mano, kad Olis yra tikras pasiūtėlis ir pravardžiuoja jį Vaikščiojančia Asmenuke, bet, po

* Vert. Aleksys Churginas.

teisybei, Eliotas nelabai jį pažįsta. Jis lanko privačią mokyklą Hove ir matė Olį tik, kai atsitiktinai susitikom plažė ar mieste.

– Ar šitoj scenoj Penė neturėtų nufotografuot ir manęs? – paklausia Olis, pagaliau pabaigęs savo žodžius. Jis ir toliau kalba dirbtine amerikietiška tarsena, kuria bendrauja nuo tada, kai gavo vaidmenį. Regis, taip elgiasi visi geriausi aktoriai sakydami, kad toks metodas.

– Žinoma, Oli, – sako „Vadinkit mane Džefu“. – Pene? Padedu telefoną ir užlekiu laipteliais.

– Pasistenk nufotografuoti iš geriausios pusės, – sukužda Olis iš po kepurės, ant kurios puikuojasi užrašas ERŽILAS, papuoštas juodais dirbtiniais deimantais.

– Gerai, – atsakau. – O tai iš kurios?

Olis pažvelgia į mane kaip į beprotę.

– Man nelabai aišku, – sušnabždu išraudusi.

Olis vis dar susiraukęs.

– Tu iš abiejų pusių gerai atrodai, – ištariu apimta nevilties. O Dieve! Kas man darosi?! Kone girdžiu, kaip pasibaisėjęs surinka Eliotas. Laimei, dabar Olis ima šypsotis. Toks jis atrodo tikrai berniokiškas ir kur kas draugiškesnis.

– Iš dešinės, – ir nusisuka į namelį ant ratų.

– Hm, ar tau, ar man iš dešinės? – klausiu norėdama dar kart pasitikslinti.

– Nagi, Pene. Negalim gaišti visos dienos! – šūkteli ponas Bikonsfildas.

– Aišku, kad man iš dešinės, – šnypšteli Olis, vėl pažvelgęs kaip į puskvaišę.